

Hoofdstuk 35

Lieve kleinkinderen,

Wanneer jullie bij ons op bezoek komen, dan is ons hondje Pieter altijd heel erg blij als hij jullie ziet.

Dat heeft een reden. Ja, want hij weet dat hij van jullie lekkere snoepjes krijgt. In het schaaltje van een weegschaal, dat bij ons op het aanrecht in de keuken staat, ligt zijn eten voor de hele dag. Meer eten mag hij van de dierenarts niet hebben. Anders wordt hij te dik.

Maar jullie mogen hem uit dat schaaltje van de weegschaal 'snoepjes' geven, zoveel als jullie willen. Pieter heeft niet door dat hij bij zijn avondeten gewoon minder eten krijgt.

En wat vindt Pieter het allermooist wanneer jullie bij ons zijn? Wanneer wij met elkaar aan tafel zitten te eten. Hij kruipt dan altijd heel stiekem onder één van jullie stoelen. Hij weet heel goed dat hij, ook stiekem, zo nu en dan lekkere hapjes van jullie krijgt. Niet uit zijn etensbak, maar gewoon vanaf de tafel. Kruimels eten die vanaf de tafel op de grond vallen. Met opzet door jullie gedaan? Ik denk het wel, weet het wel zeker.... Ja, jullie verwennen ons hondje Pieter.

In het verhaal uit de bijbel dat ik jullie nu ga vertellen gaat het ook over honden die onder de tafel kruimels opeten, die kinderen hebben laten vallen.

Hoofdstuk 35 - De kinderen en de honden Marcus 7 : 24 - 37

Om reden dat er weer veel twistgesprekken met de Farizeeërs waren geweest over de Joodse reinigingswetten, vond Jezus het beter om een poosje naar het buitenland te gaan. Als gevolg van zoveel haat van de mensen om hem heen voelde Jezus zich niet meer veilig in zijn eigen land.

Deze keer ging Jezus met zijn leerlingen naar het land van Tyrus en Sidon.

Hier zouden de mensen hem niet kennen en kon hij een tijd lang rustig met zijn leerlingen zijn om hen voor te bereiden op de dingen die stonden te gebeuren.

Maar al heel snel bleek dat Jezus ook in het buitenland geen onbekende was. De roem van zijn daden waren hem vooruit gesneld. Men kende Jezus van naam en wist van de wonderen die hij gedaan had.

Toen Jezus in het buitenland op zekere dag met zijn twaalf discipelen door een dorp liep kwam er plotseling een vrouw achter hen aanlopen. Ze schreeuwde: 'Heer, Zoon van koning David, heb medelijden met mij. Mijn dochter is erg ziek. Ze is bezeten door een kwade geest.'

Jezus keek niet om. Hij deed net alsof hij haar niet hoorde. Hij liep gewoon door. Maar deze heidense vrouw gaf niet op.

Nog luider en dwingender riep ze: ‘Heer, Zoon van David, heb medelijden met mij!’

Toen de Here Jezus nog niet achterom keek, kwamen zijn leerlingen naast hem lopen. Dit kon zo niet...

Deze vrouw bracht met haar geschreeuw het hele dorp in opschudding. Jezus was naar het buitenland gegaan voor de nodige rust. Maar straks zouden, als gevolg van dit geschreeuw, veel mensen komen en wie weet kwamen ze met allemaal zieke mensen, die Jezus dan ook weer beter moest maken. Jezus moest maar zo snel mogelijk deze heidense vrouw wegsturen. Hij kon toch geen wonderen doen voor dit heiden-volk!

‘Heer,’ zeiden ze tegen Jezus, ‘laat die vrouw toch stoppen met dat geschreeuw. Straks loopt het hele dorp achter ons aan!’

De Here Jezus antwoordde zijn leerlingen: *‘Mijn Vader in de hemel heeft mij naar de verloren schapen van Israël gestuurd.’*

Dat was zo, vonden de discipelen. De Here Jezus was niet voor de heidenen, maar voor het volk Israël op deze wereld gekomen. Alleen voor Gods eigen volk! Ook zij zouden nu maar net doen alsof ze deze heidense vrouw niet hoorden en niet zagen. Dan zou ze vanzelf wel stoppen met dat geschreeuw en weggaan.

Maar deze vrouw ging niet weg! Zij geloofde dat rabbi Jezus ook haar dochter kon genezen. En zo lang als Jezus haar niet wegstuurde zou ze achter hem aan blijven lopen en al schreeuwend om hulp blijven bidden.

Zelfs toen Jezus met zijn leerlingen bij hun huis was aangekomen en naar binnen ging, liep deze vrouw door de open deur ook naar binnen.

Voor Jezus zijn voeten knielde ze neer en smeekte: **‘Heer Jezus, help mij!’**

De Here Jezus dacht er niet aan om deze heidense vrouw weg te sturen. In zijn eigen land haatten de Farizeeërs hem en hier in dit heidense land zocht een vrouw hem op en noemde hem zelfs ‘Zoon van David!’

Maar niet direct deed Jezus wat deze vrouw hem vroeg. Hij was blij dat zij zo veel voor haar zieke dochter over had en Jezus bewonderde haar moed, maar hoe stond het met haar geloof in hem?

‘Vrouw,’ sprak Jezus ernstig, ‘ik kan toch geen wonderen doen buiten de grenzen van mijn eigen land? Het klopt toch niet, dat ik het brood van de kinderen aan de honden geef?’

De vrouw werd niet kwaad. Ze voelde dat deze rabbi gelijk had. Zij had geen recht op Jezus’ hulp. De Joden, dat waren de kinderen van God en zij, een heidense vrouw, hoorde bij de ‘honden’.

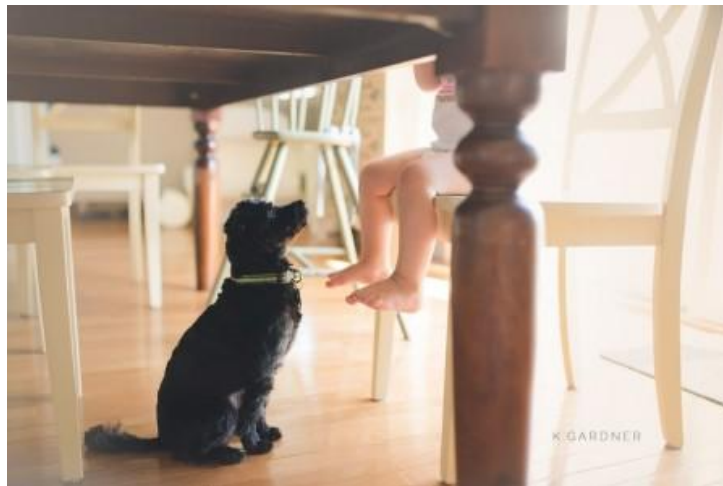
Maar zoals Jezus het woord ‘honden’ tegen haar zei, voelde zij geen verachting, zoals wel het geval was wanneer Joden dit woord ‘honden’ gebruikten, wanneer ze over of tegen buitenlanders spraken.

En bij deze ‘honden’ van Jezus, daar wilde zij graag bij horen en daarom zei ze: ‘Heer, u heeft gelijk. Maar kinderen laten soms stukjes brood op de grond vallen. Dat mogen de honden onder de tafel opeten.’

Toen Jezus dit hoorde, werd hij heel blij en zei: ‘O vrouw, wat heb jij een groot geloof. Ga maar rustig naar huis. De kwade geest is al weg uit je dochter.’

Blij en gelukkig ging de vrouw staan en liep naar huis. Twijfel had ze niet. Nee, haar dochter was genezen. Daar geloofde ze heilig in.

En zo was het ook. Toen ze thuis kwam lag haar dochter heel rustig in bed en de kwade geest was verdwenen.

Maar kinderen laten soms stukjes brood op de grond vallen.

Jezus bleef met zijn leerlingen niet lang in deze omgeving. Met een grote omweg liepen ze door het land van Sidon, naar de streek van Décapolis. Ook dit Tien-steden-land lag buiten Galilea. Jezus was hier al eerder geweest. De man uit Gerasa, die Jezus van een legioen boze geesten had bevrijd, had na zijn bevrijding aan iedereen de blijde boodschap van Jezus verteld. Die boze geesten waren immers in een kudde varkens gegaan en waren daarna in het meer verdrongen. De mensen hadden toen Jezus uitdrukkelijk gevraagd hun land te verlaten.

Maar nu? Nee, nu niet. Ze waren nu niet meer bang voor Jezus. Er kwamen zelfs mensen bij Jezus met een man die doof was en bijna niet kon praten. Ze vroegen of Jezus deze man wilde genezen.

Natuurlijk wilde Jezus dat wel, maar ook deze keer deed Jezus dat niet in één keer. Deze heidense mensen moesten niet denken dat hij een soort van wonderdokter was, zoals er in die tijd heel veel waren. En bovendien, deze dove man was goed bij zijn verstand. Jezus wilde weten of hij zelf ook in hem geloofde. Natuurlijk kon Jezus dat niet aan hemzelf vragen. Hij was doof en verstond Jezus niet.

Daarom nam Jezus hem mee bij de mensen vandaan en stak zijn vingers in de oren van de man. Jezus deed ook wat spuug van zichzelf op de tong van de man.

Hij begreep dadelijk wat de bedoeling was. Hier was iemand die hem zijn spraak en gehoor terug zou geven en zijn ogen begonnen te stralen.

Recht keek hij Jezus in de ogen. Hij geloofde dat Jezus hem beter zou maken.

Toen keek Jezus omhoog naar de hemel, zodat de stomme man zou begrijpen, dat alleen God hem zou kunnen helpen.

En met een diepe zucht zei Jezus: **‘Effatha.’**

Het was een woord uit het Aramees, de taal die Jezus van zijn moeder geleerd had en het liefst sprak. Dit woord betekende: ‘Ga open.’

Jezus had het woord Effatha bijna nog niet gezegd of de man kon alles weer horen en hij praatte luid en duidelijk.

Effatha

De mensen rondom Jezus waren uitgelaten blij, toen ze hoorden wat er gebeurd was. En alhoewel Jezus hen vroeg om er niet over te praten, vertelden ze toch aan iedereen in de omliggende plaatsen wat Jezus gedaan had. ‘Deze rabbi maakt alles goed: *de doven laat hij horen en de stommen laat hij praten!*’

Ook de discipelen waren blij en zij verbaasden zich dat Jezus ook in dit land van de heidenen zulke grote wonderen kon doen.

Het zou nog heel lang duren voordat ze zouden begrijpen dat de Here Jezus wel eerst naar Israël moest komen, maar dat het Heil ook bestemd was voor alle andere volken op deze wereld.

Later, toen ze zelf het blijde Evangelie van Jezus brachten in verre vreemde landen zullen ze nog wel eens gedacht hebben aan deze Syro-Fenicische vrouw en aan deze dove man uit Décapolis.